

heid, en omdat niemand haar liefhad.... Zij schreide omdat haar jeugd voorbij was, die alle hoop met zich mee had genomen, en omdat ouderdom nu komen ging, waarin geen vreugde haar meer wachtte.... Zij schreide van verlangen, van smartelijk hope-loos verlangen.... En hoe meer zij schreide, hoe ongelukkiger zij zich voelde, totdat zij schokkend snikte, kreunend van ondraaglijke pijn, haar mond in het kussen, opdat niemand haar zou hooren....

Later op het rustige middagstrand, waar achter de zeilschermen, in de gewone groepen, de bekende badgasten bijeen zaten, en spelende kinderen rondliepen, — de meesten, jongens en meisjes dooreen, zaten in het zand gehurkt rond de schommel der Peiroli's, ieder zijn beurt afwachgend, — zag Ida hem staan, buiten het scherm, aan den waterkant. Zijn gezicht strak, de mond vast gesloten onder den donkerrossigen knevel, zijn grijze oogen zwart en somber, stond hij daar, en Ida wist naar wie hij keek en het kneep haar de keel dicht. Iemand sprak tot hem van achter het scherm, hij wendde het hoofd terzijde, en lachte gedwongen, het leek een grijns, alleen zijn mond lachte mee. Toen weer keerde hij zich af en stond daar opnieuw, de oogen donker.

Bianca stelde voor een wandeling te doen. Ida was veel liever daar gebleven, doch zij durfde het niet te zeggen, uit vrees dat de zusters iets zouden vermoeden.... Zoo stonden zij dan op, sleepten de stoelen naar de hut, waar zij ze wegborgen en gingen heen. Zij liepen langs het meisje, dat vluchtig zonder belangstelling naar hen keek. Ida zag een glans in de blauwe oogen, een weeke uitdrukking van lust en verlangen, die haar benauwde....

Twee aan twee, Bianca arm in arm met Clara, Ida met Gina, de dikke Giulia waggelend achter de anderen aan, liepen zij over het vochtige zand aan het water, langs de menschengroepen, tusschen andere wandelaars door, die hen in het voorbijgaan even bekeken. Ida praatte rustig. Doch onder-

wijl keek zij naar de grijs-groene zee, die reeds begon te blinken van den glans uit het Westen, en wenschte nog daarginds te zijn.

Toen zij aan het einde van de huttenrij kwamen, waar de lage kale zandheuvelds begonnen, bedacht Gina zich, dat zij naar het dorp moest, om met de strijkster te spreken. Zoo gingen zij dan allen, door de nieuwe zandige straten, met aan weerskanten de popperige haastig opgetrokken huurvillatjes, naar het dorp. Lusteloos liep Ida mee door de kwalijk riekende dorpsstraten, langzaam en loom de steilte op, tusschen de vruchtenstalletjes, en langs het café, dan terug, naar huis. Toen zij weer aan de open vlakke kwamen, stond de Westerhemel al rood gekleurd. Ida was graag naar het strand terug gegaan, maar de anderen wilden naar huis, en zij volgde. Op het terras zat Papa, met Adele en Luigi. Bianca, Gina en Ida sleepten de groote vouwstoelen aan uit het voorportaal en zetten zich bij hen.

Langzamerhand begonnen de badgasten van het strand weg te trekken. Ida zag ze komen, in groepen, wadend door het mulle zand, dan een voor een op het smalle pad achter elkaar. Daar kwam de contessa Martinenghi, met het meisje. Met bitteren nijd keek Ida naar haar. • Met roode wangen en nog-ontroerde oogen lachte en schertste zij met twee donker gebruide zwartoogige jongens, die trachtten haar werktasch af te grijpen. De contessa boog groetend in het voorbijgaan. Ook de Varini's groetten, lief glimlachend.

Een oogenblik later zag Ida ook hem komen, — nu het meisje weg was, zoo dacht zij met spijt. Alleen kwam hij in zijn licht costuum, met den stroehoed, het pad over, de straat in die tusschen de beide villa's doorvoerde en waar hij woonde, bij de Peiroli's. En zoolang hij voorbij ging, bleef zijn hoofd omgewend naar de villa, waar het meisje nog draalde op het terras....

Dien avond gingen de zusters naar de cinematograaf, doch Ida had geen lust. Zij bleef met Bianca en Luigi op het terras zit-